

**Защо се чувствам объркана?
Кое е онова, което ми убягва, което не виждам?
Коя Съм Аз и Какво Съм Аз?**

Скъпо дете на Светлината,

Трептим от щастие всеки път, когато някой от вас, земни ангели, потънали в забравата, се събужда, опомня се и отново тръгва по Пътя към Дома - Царството Небесно. Щастливи сме да наблюдаваме твоя път, твоето израстване, твоята борба за Светлината.

Всеки път когато затвориш очи - усети ласките ни, вдишай от силата и вярата ни, прегърни светлината ни. Не лек бе пътят, по който вървя толкова дълго, макар твоят живот да е просто миг от вечността. Тежко бе бремето, което ти носи толкова дълго, че чак раменете ти прокръвяха. Жестоко бе посечена и от меча на лъжата. Болката и разочарованието те давиха дълго - вълна, след вълна, след вълна... Многократно мислеше, че не си струва да продължиш, че е по-добре да се откажеш от мисията си и да прекъснеш престоя си тук. "Тук" - това толкова красиво, Райско, но едновременно с това и толкова злокобно място за наранената ти душа.

Но, скъпо дете, макар и недоловимо за теб, ти бе и си силно подкрепяна от нас и Великия Създател. Затова, ти намери сила в себе си, избра да продължиш напред, подари си втори шанс да изпълниш това, за което дойде, това за което сте всички вие тук. Твоята мисия, мисията на всеки един от вас тук, е да преживеете всичко това, което сте. Да преживеете безусловната Любов, Светлина, Смирение, Сила, Красота, Свързване, Осъзнаване.

А, как бихте могли да го направите, ако не познавахте другата страна на монетата с вашия лик, с вашата същност? Как бихте могли да познавате бялото, ако не знаете за съществуването на черното? Как бихте могли да преживеете смирение, без опасности, предизвикателства, „несправедливости“ и тревоги? Как бихте преживели безусловната любов, ако не съществуваха души, които да ви нараняват „жестоко“? Как бихте преживели светлината, свързването с Нея, ако не бяхте лишени от спомените за това, кои сте и не бяхте пуснати „сами“ в мрака?

Скъпо дете, добре знаеш коя си - частица от Него, както всеки друг. Нейна клетка. Ти живееш благодарение на Нея. Тя Е чрез теб. Ти си Тя. Той е ти. Отдавна вече знаеш коя си и

какво си. Тук си, за да го преживяваш, за да си част от Творението, като съ-творяваш заедно с Него. Неговата светлина се разгръща със засилването на твоето собствено сияние. Знаеш как да бъдеш участник в този процес - като бъдеш себе си като Него. Като си Нейната най-възвишена Любов. Като си Нейната най-ярка светлина. Като си Смирението което Той Е, въпреки всичко.

Но, скъпо дете, няма как трансформацията в теб и света ти да се случи, докато ти си потънала в страхове и недоверие към Чудото на Живота. Не би могла да преживееш себе си като Бог, докато не вярваш истински в Него и Великия ѝ план. Не би могла да преживееш истинското свързване, докато бягаш като подплашен заек от промяната, до която силната ти връзка с Бога би довела. Очакваш нейната помощ и жадуваш промяна, но едновременно с това, бягаш от Новото и осъждаш Божиите вестители в живота си.

Дете мое, не би могла да направиш крачка напред, без да позволиш на краката си да се отлепят от заблудата за сигурност и опора, които си мислиш че имаш, докато стоиш скована на едно място. Разбираме добре, че в земния ти път си страдала много и ние обгрижваме всяка твоя сълза със състрадание, подкрепяме те и ти отдаваме любовта и силата си. Но, често, страхът ти закрива картината пред очите ти, и не ти позволява да прозреш Смисъла (замисъла). Затова, ти стоиш като юноша на брега на океана, взираш се в безкрайното синьо на хоризонта, мечтаеш да обиколиш света, но те е страх да се качиш на лодката, която стои точно пред теб.

Приеми любовта ни, силата, с която Тя те е дарила и поеми Пътешествието на живота си. Това не е пътуване към друг град, страна или континент. Това Пътуване е навътре в теб, към Сърцето ти - където е вечния пламък на връзката ти с Цялото и Създателя. Бягайки в географското пространство, ти бягаш от истината, която твърдиш, че жадуваш да научиш. Запомни дете, че докато се страхуваш да не бъдеш наранена, ти рискуваш да изгубиш себе си. Осъзнай, че всяка промяна, изисква раздяла с миналото - вещи, хора, дори части от теб самата, като собственото ти ego. Благодарни са всички, които са били част от житейския ти път и са ти дали толкова много, помогнали са ти да преоткриеш себе си и да се събудиш от дългия ти сън. Разбираме болката от това, да се разделиш с близки и приятели, но понякога те са като котви*, които ти пречат да направиш крачка напред. После още една. Трета. И така, докато не закрачиш уверено към Дома.

Всяко събитие в живота ти е благословия и се случва, за да ти помогне да се ориентираш за посоката. Сърцето ти е твоят компас. Следвай го и недей да бягаш от Истината му. Рано или късно, то ще те отведе у Дома. Вярвай. Довери се. Позволи си. Позволи ни.

* - визира се гуле, което връзват на краката на затворниците, за да не могат да бягат